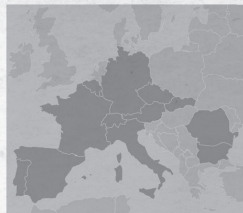

TÁVOLI HÍREK

ADVENTISTA MISSZIÓ

fiatalok és felnőttek részére

2020- **ELSŐ NEGYEDÉV** • DÉL-AFRIKAI – INTER-EURÓPAI DIVÍZIÓ

TARTALOM

BULGÁRIA

- 5 Újévi csoda / január 4
8 A csodák gyülekezete / január 11
11 A kedves tekintetű idegen / január 18
14 Vonatok, teherkocsik és a szombat / január 25 T

OLASZORSZÁG

- 17 Megkövezték Szicíliában / február 1 T
20 A falutól a palotáig / február 8 T

NÉMETORSZÁG

- 23 A szombat kihívása / február 15 T
26 Ateista misszionárius / február 22 T

SPANYOLORSZÁG

- 29 Ima a fürdőszobában / február 29 T
32 Tíz éven át ugyanaz az álom / március 7 T

ROMÁNIA

- 35 Nagy döntést hozni / március 14 T
38 Isten a börtönben / március 21

SZLOVÁKIA

- 41 A 13. szombati műsor témája:
42 Egy roma falu felfedezi a szombatot / március 28
45 A következő negyedévi terveink

T = A tizenévesek számára is érdekes történetek

A fedőlapon: Paula Cristina Ghibut, Romániából, aki nagy döntést hozott. A szülők imájának, a Szentírásnak és Ellen White írásainak köszönhetően megismerte Isten akaratát. A róla szóló történetet is elolvashatjátok ebben a füzetben.

I. negyedév

KORÁBBI ADOMÁNYAITOK EREDMÉNYE

Három évvel ezelőtt, a 13. szombati adományaitok egy részével az olaszországi, ragusai adventista imaház felépítését támogattátok. E negyedév 5. szombatján egy ragusai történetet fogtok hallani.

KEDVES SZOMBATISKOLAI VEZETŐ

Ezt a negyedévet az Inter-Európai Divíziónak szenteltük, amelyhez 20 ország tartozik: Andóra, Ausztria, Belgium, Bulgária, Cseh Köztársaság, Franciaország, Németország, Gibraltár, Olaszország, Lichtenstein, Luxemburg, Málta, Monaco, Portugál, Románia, San Marino, Szlovákia, Spanyolország, Svájc és Vatikán.

Ezen országok területén 338,1 millió ember él, a 178 ezer 453 adventista hívőt is beleértve, így az arányszámuk 1 hívőre 1895 lakos.

Isten nagy dolgokat cselekszik ezeken a területeken. Európai utamon, amikor anyagot gyűjtöttem e füzet számára, csodálatos történeteket hallottam az angyalokról, az álmokról, a csodákról. Minden természetfeletti esemény ugyanazon eredményhez vezetett - egy vagy több embert vonzottak Jézushoz. Nagyon örülök, hogy megoszthatom veletek ezeket a történeteket.

Az alábbiakban majd felsoroljuk a negyedév 13. szombatjának négy projektjét.

TOVÁBBI JELLEGZETESSÉGEK

Ha érdekesebbé szeretnétek tenni a szombatiskolát, e füzet angol nyelvű, PDF verzióját letölthetitek a következő linken: bit.ly/EUD-fastfacts-2020 és/vagy a Facebook oldalunkon is elolvashatjátok

(angolul). Látogassátok meg a Facebook oldalunkat és fejezzétek ki tetszéseketet.

(Facebook.com/missionquarterlies).

Használjátok a missziós történetek videofelvételét, amelyek a világszerte élő emberek tapasztalatairól szólnak, külön kiemelve a 13. szombat adományaiban részesülőket. Ha kívánjátok, kaphattok egy listát is minden ilyen videoklipről és linkről az interneten, így az alkalmazást letöltve online is megtekinthetitek a videoklipeket.

Minden héten további képeket és érdekes dolgokat teszünk fel, amelyeket letölthettek és bemutathattok az osztályban egy számítógépen vagy mobiltelefonon, miközben felolvassátok nekik a missziós történeteket, vagy kinyomtathattok képeket és kitehetitek a szombatiskolai osztályotok termében, esetleg még a szombatiskolai hirdetőtáblákra is.

Még más adatokat és tevékenységeket a füzet végén megadott helyeken találtok, vannak ott például weboldalak, amelyeken még több anyagot gyűjthettek a szombatiskolai missziós bemutatókhoz. Személyesen is felvehetitek velem a kapcsolatot. E-mail címem: mcchesney@gc.adventist.org

A misszióhoz nyújtott támogatás nagyon fontos az egyház egységének szempontjából. Ellen White írta: „Soha nem fog olyan egység, amelyért Krisztus imádkozott, létezni, amíg a lelkiséget nem mutatják ki a misszionáriusi szolgálatban, és amíg az egyház nem lesz misszionáriusi támogató ügynökség. A misszionáriusok erőfeszítései nem fognak megfelelni a szükségeknek mindaddig, amíg a hívők a közösségeikben, szóban és tettekben is meg nem mutatják, hogy megértették, hogy a misszionáriusok támogatásának a kötelezettsége rájuk hárul.” (Keresztény szolgálat, 47. oldal)

Köszönjük, hogy segítetek a szombatiskolai osztályotok tagjainak, hogy megismerkedhessenek a világszerte élő testvéreikkel és ösztönzitek őket, hogy adományaikkal vegyenek részt az egyházmisszióban.

Szívből köszönjük és az Úr áldását kívánjuk nektek!

Andrew McChesney a Távoli hírek szerkesztője.

Adakozási lehetőségek

A 13. szombat adományait ebben a negyedévben a következő célokra fogjuk fordítani:

- A spanyolországi Sagunto adventista kollégium kibővítésére néhány új épület révén.
- A Marienhöhe Akadémia főépületének felújítására a németországi Darmstadtban.
- Oktatási misszióprogram létrehozására a hátrányos helyzetű gyermekek számára Csehországban és Szlovákiában.
- Gyermekeközponttal rendelkező imaházépület felépítésére a bulgáriai Szófiában.

2020. január 4.

1. ÚJÉVI CSODA

Marija Bacsvarova, 73 éves

Bulgária

Három idősebb nő elhatározta, hogy újév estéjén, amely Bulgária legnagyobb ünnepe, imádkozni fog a nem hívő családtagokért.

Ezek a testvérnők a bolgár fővárosban levő, szófiai Nyugati Adventista Gyülekezetből, minden nap 12:15-kor és 23:30-kor imádkoztak az otthonukban.

December 31-én, amikor elérkezett az imádkozás ideje, a férjét és a fiát a szobában hagyva, Marija átment a másik szobába, hogy imádkozzon értük. Azért imádkozott, hogy mindketten fogadják el Jézust. Időközben az öccse, Nikoláj is eszébe jutott. Meghívta újévvárasra, de ő nem jött el.

Nikoláj szelíd, szorgalmas és őszinte ember volt, ám számos szerencsétlen esemény történt az életében. A korábban jól kereső üzletember csődbe ment, a felesége pedig elhagyta. Jövedelem nélkül, biztonsági őrként kezdett dolgozni egy építkezésen.

Marija 25 percig imádkozott Nikolájért, majd 20 percre visszatért a családi újévvárasra, de azután ismét átment a másik szobába, hogy imádkozzon a testvéréért, aki aznap este nem jelent meg náluk.

De másnap Nikoláj meglátogatta őket és egy csodálatos eseményről számolt be Marijának.

Előző este az építkezésen kellett volna éjszakai műszakban dolgoznia. Amikor elment dolgozni, egy másik biztonsági alkalmazott hazaküldte őt, mondván, hogy neki jön nemsokára a felesége, és a pár kettesben szeretné várni az újévet.

Nikoláj akkor úgy döntött, hogy elmegy a nővéréhez, ezért a közeli villamosmegállóhoz sietett. Ekkor éjszaka féltizenegy volt. Két órán át várta a villamost, de az nem jött.

Aztán kinyílt egy ablak az újonnan épült épületben a villamosmegálló mögött. Egy férfi és egy nő jelent meg az ablakban. Meghívták Nikolájt az otthonukba.

Nikoláj felment a szépen berendezett lakásba és leült egy kényelmes karosszékre. Később ízletes ételt szolgáltak fel, s evés közben a vendéglátói macedón zenét hallgattak, amelyet Nikoláj nagyon szeretett. Mivel korábban üzletember volt, ő maga is szerette a szép dolgokat, és most élvezhette a régi életmódját. Reggel a házigazdák felébresztették és elmondták neki, hogy egy taxi várja az épület előtt. Az utazást előre kifizették a számára. Búcsúzáskor a vendéglátói adtak még neki egy 50 bolgár leva értékű (kb. 30 US\$) bankjegyet. Különben Nikoláj teljesen pénztelen volt.

Marija sírt, amikor Nikoláj befejezte a történetet. „Isten gondoskodott rólad az elmúlt éjszaka”, mondta neki.

Bement a másik szobába és egy Bibliával meg néhány adventista könyvvel tért vissza, amelyet Nikoláj vendéglátó-házaspárjának szánt. „Mondd, hogy nagyon hálás vagyok neked.”

Néhány nap múlva Nikoláj visszahozta Marijának a Bibliát meg a könyveket. „Nagyon különös dolog történt, elmentem az épülethez és azt láttam, hogy még nincs is befejezve. Ott még senki nem lakik.”

Az épület teljesen üres volt. Abban a pillanatban Marija rájött, hogy Isten angyalokat küldött magányos testvére ellátására újév estéjén. Isten válaszolt az öccséért mondott imáira. E csodát követően Nikoláj 2012-ben elkezdett járni az imaházba a nővérével.

„Isten meghallgat minket, amikor imádkozunk a családjunk hitetlen tagjaiért. Amint Marija és Nikoláj esete is bizonyítja, Isten csodálatos módon válaszolhat az imákra.”

Ebben a negyedévben, 13. szombati adományok egy részével Marija imaházának a felépítését támogatjuk, hogy a szófiai Nyugati Adventista Gyülekezet átköltözhesse a bérelt helyiségekből a saját épületébe.

Fegyver és könyv

Marija Bacsvarova és az egyik barátnője elhatározták, hogy háztól-házig bejárják Szófia egyik lakótelepének az épületeit, és felkínálják az embereknek az adventista könyveinket.

Mindig a földszinten kezdték, és minden ajtón bekopogtak. Sok ajtót ki se nyitottak, mások meg becsapták előttük az ajtót.

Az egyik magasabb emeleten, amikor kiléptek a liftből, 6 lakást láttak, és az összes lakás ajtaja nyitva volt. Hat nagy markos férfi, fekete öltönyben, fehér ingben és fekete nyakkendővel állt az ajtók előtt, fegyverrel a kezükben.

„Könyveket árulunk”, mondta nekik Marija.

Az egyikük gorombán visszalökdöste az asszonyokat a lifthez. „Távozzanak”, mondta nekik.

Marija ekkor félelmében rossz gombot nyomott meg a liftben. A földszint helyett a legmagasabb emeletet választotta.

Amikor az utolsó emeleten kinyílt előttük a felvonó ajtaja, csak egyetlen ajtót láttak. Bár félték, mégis az volt az érzésük, hogy be kell csengetniük ennek a „Penthouse” lakásnak az ajtaján. Imádkoztak, majd becsengettek.

Elegánsan öltözött nő nyitott ajtót. „Kit keresnek?”, kérdezte.

„Néhány nagyon érdekes könyvet szeretnénk felkínálni”, válaszolta Marija.

Az asszony szótlánul nézte Ellen White könyveit, különösen a „Korszakok vágya” címűt, majd simán kijelentette: „Megveszem őket”.

Később Marija megtudta, hogy az emeleten, ahol fegyveresek voltak, a maffiafőnök lakása volt, és a markos, fegyveres férfiak voltak a testőrei. Ezt az embert később megölték.

Marija soha többé nem tudott visszatérni ebbe az épületbe.

„Hálás vagyok Istennek, hogy beszéltünk, és bizonyosságot tettünk a legfelső emeleten lévő nőnek, és hogy sok könyvet ott hagyhattunk neki.”

A történettel kapcsolatban

- Kérjétek meg a szombatiskolai osztályotok tagjait, sorolják fel a hitetlen családtagok neveit, majd imádkozzatok értük név szerint.
- Nézzétek meg a Youtube-on a Marijáról készült felvételt: bit.ly/Maria-Bachvarova.
- A Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisban letölthetitek a képeket is (bit.ly/new-years-miracle).
- A 13. szombati terveinkről készült, nagy felbontású képeket is az ADAMS adatbázisban fogjátok megtalálni: bit.ly/eud-2020-projects.

2020. január 11.

2. A CSODÁK GYÜLEKEZETE

Stojan Petkov, 48 éves

Bulgária

Stojan Petkov lelkipásztor két éven át imádkozott a szófiai (Bulgária) imaházépületért. Habár ez alatt az idő alatt ő maga nem tudott róla, az adventista világegyház amerikai vezetősége eldöntötte, hogy 2020-ban, a 13. szombati adományok egy részével éppen ennek az imaháznak a felépítését fogjuk támogatni.

Stojan testvér nem tudta, hogy Isten már válaszolt az imájára azzal, hogy jóváhagyták ennek a tervnek a végrehajtását.

Íme, mi történt.

Stojan 2001-ben lett a szófiai Nyugati Adventista Gyülekezet lelkipásztora. Akkoriban a hívők egy evangélikus templom helyiségében gyülekeztek.

A templom a belvárosában volt, jó helyen, ám Stojan észrevett egy problémát. A gyülekezet halott volt. Az emberek szombatonként összegyűltek ugyan istentiszteletre, de ennyi volt az egész. A hét folyamán nem voltak egészségmegőrző főzőtanfolyamok, gyermekprogramok, imagyűlések. Stojan kérte az épület tulajdonosaitól, hogy

engedélyezzék a helyiség bérlését a hét folyamán, de magyarázat nélkül megtagadták.

Úgy döntött, hogy maga keres egy új épületet a gyülekezet számára. Átfésülte a környéket keresztbe-hosszába. Nem talált semmit. Imacsoportot alapított, hogy ezt a problémát Isten elé vigyék.

Hónapok teltek el.

2017 márciusában, Stojan feladta az épületkeresést. Helyette bejelentette, hogy a gyülekezet húsvéti koncertműsort fog tartani.

A gyülekezetnek azonban nem volt kórusa. Sőt, még helye sem volt egy ilyen jellegű koncert megtartásához. Elmondta a fiataloknak, hogy koncertet kell tartaniuk, és hogy énekelniük kell. A fiatalok szívesen megszervezték a kórust, a lelkipásztoruk pedig kibérelt egy 50 férőhelyes termet.

Egy nappal a koncert megtartása előtt, a terem bérbeadói lemondták Stojannál a termet; azt mondták neki, hogy már kiadták másnak.

Stojan imádkozva járta az utcákat. Útközben egy bevásárlóközpont mellett haladt el, ahol sok üres üzlethelyiség volt, ezért úgy döntött, hogy beszél a tulajdonossal. Kevés pénze volt, és a tulajdonos nem volt érdekelt abban, hogy egy vallási csoport számára bérbe adja valamelyik üzlethelyiséget. Ennek ellenére Stojan felhívta a bevásárlóközpont tulajdonosát, és megglepetésére sikerült egy üres koncerthelyet bérelnie.

A koncert igazi siker volt.

A koncert után a tulajdonos is megérkezett, amikor a hívók már a helyiséget takarították.

„Önök érdekes emberek. Nagy zajt és sikoltozást vártam, de önök igazán tisztelettudóan viselkedtek”, vallotta.

Miután megtudta, hogy a gyülekezetnek helyre van szüksége, felajánlotta, hogy lebontja a falat a két üzlethelyiség között, és így kibővíti a bérelhető helyiséget. A második emeleten egy harmadik üzlethelyiséget is felajánlott nekik, ahol a gyülekezet a gyermekek számára rendezvényeket tarthatott.

A bérleti díj itt olcsóbb volt, mintha a külvárosban béreltek volna. Amikor a szófiai Nyugati Adventista Gyülekezet a bevásárlóközpontba költözött, a látogatók száma is gyorsan növekedett, és a gyülekezeti misszióprogramok felvirágoztak. A bevásárlóközpont szintén meg-

változott. Új bérlők költöztek be, és a valaha üres központ életre kelt. A tulajdonosnak semmi vesztesége nem volt.

„Önök szerencsét hoztak nekem, és most sokan jönnek hozzám üzlethelyiséget bérelni”, mesélte.

A gyülekezet hívei megkezdték az egészségügyi szemináriumok, főzőtanfolyamok és gyermekprogramok szervezését.

Ezen az új helyen az első évben öt személy kötött szövetséget Istennel.

„Két évvel ezelőtt ezt el sem tudtuk képzelni. Korábban csak elmentem a gyülekezetbe, Igét hirdettem és hazamentem. Most Isten ajtót nyitott.”

A gyülekezetnek azonban egy saját épületre van szüksége. A lelkipásztor tudta, hogy a bérleti díj nem marad állandóan ilyen alacsony. Mindenesetre a hívők száma nemsokára 120-ra növekedett, és így alig maradt helyük a további növekedéshez.

Ekkor tudta meg Stojan testvér a bolgár egyházi vezetőkötől, hogy az ő gyülekezete is részesülni fog a 2020-as év, első negyedéve 13. szombati adományaiból.

Nagyon örült a hírnék.

Visszatekintve úgy gondolja, hogy nem véletlen, hogy jó dolgok kezdődtek, amikor abbahagyta az aggodást, hogy új épületet találjon a templom számára, és helyette az evangélium hirdetésére összpontosított.

„Az Úr megengedte, hogy jó helyen béreljünk helyiséget, amikor a húsvéti koncertet terveztük. Abban a pillanatban tudtam, hogy az Úr segít nekünk, hogy egy nap megkapjuk a saját imaházépületet. Fontos, hogy továbblépünk az evangélium terjesztésében”, véli Stojan.

Köszönjük, hogy máris tervezték a nagylelkű 13. szombati adományt, amellyel a szófiai (Bulgária) Nyugati Adventista Gyülekezet új imaházépületének felépítését támogatjátok.

A történettel kapcsolatban

- Tekintsétek meg a Youtube-on a Stojan testvérről készült videofelvételünket: bit.ly/Stoyan-Petkov.

- A Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisban letölthetitek a képeket is (bit.ly/new-years-miracle).
- A 13. szombati terveinkről készült, nagy felbontású képeket is az ADAMS adatbázisban fogjátok megtalálni: bit.ly/eud-2020-projects.

Missziós adatok

- 1899-ben, fordították le bolgár nyelvre és adták ki Ellen White „Jézushoz vezető út” című könyvét. Egyben ez volt az első adventista könyv bolgár nyelven.
- Bulgáriának 7 millió 76 ezer lakosa van, s ez azt jelenti, hogy 1 adventista hívőre 999 nem hívő lakós jut.
- A bulgáriai Rila kolostorban van egy fából készült kereszt, amely 104 miniatúr bibliai jelenetet tartalmaz. A 650 figura közül a legnagyobb is kisebb, mint egy rizsszem.

2020. január 18.

3. A KEDVES TEKINTETŰ IDEGEN

Zsivko Grusev, 69 éves

Bulgária

A 67 éves professzor odaért a Bolgár Nemzeti Rendőr-akadémiához Ellen White „A nagy küzdelem” című könyvének utolsó három példányával.

Küldetése az volt, hogy belépjen a jól őrzött akadémiára és könyvet ajándékozzon a rendőr-akadémia parancsnokának. Zsivkónak tartalmas hete volt, miközben bemutatta könyveinket a bolgár fővárosban, Szófiában található egyetemeken. Mintegy 100 könyvet elosztogatott, és már csak 3 elajándékozható könyve maradt. A rendőr-akadémia bejáratánál álló rendőrtiszt felé közeledett. Amikor a bejáratához ért, egy fekete limuzint látott kijönni a kapun.

A tiszthez fordulva Zsivko azt mondta, hogy a parancsnokot szeretné meglátogatni.

„A parancsnok nincs itt”, válaszolta a tiszt. „Éppen most ment el azzal a fekete limuzinnal.”

„Akkor beszélni szeretnék a titkárnőjével”, válaszolta Zsivko.

„Miről akar beszélni velem?”, kérdezte a tiszt.

A kérdés meglepte Zsivkót, de mégis tudta mit fog válaszolni. „Szeretnék vele beszélni egy bizonyos ajándékról.”

A tiszt leírta Zsivko személyes adatait, és az adminisztrációs épületbe küldte. A nagy irodaépülethez közeledve Zsivko azon tűnődött, vajon a rendőr bejelentette-e az ő látogatását a titkárnőnél.

A hall bejáratánál, a kis ajtó mellett, üvegekabin volt az ő számára, amely üres volt. Több rendőr beszélgetett a hallban, a sűrű márványlépcső mellett.

Zsivko, melléjük érve megkérte őket, irányítsák őt a titkárnő irodájába.

„Erre”, válaszolta egyikük egy ajtó felé mutatva.

Az ajtó felé tartva rövid imát mondott: „Uram, a te világosságodat hoztam e helyre. Te vezess.”

A lépcső közelében állogálók tiszték folytatták a beszélgetést.

Abban a pillanatban egy 30 év körüli férfi jött le a lépcsőn. A tekintetük találkozott, és olyan volt, mintha azt akarta volna neki mondani: „Várjon egy percet”. A férfi odament a rendőrökhöz és kérdezett tőlük valamit.

Zsivko nem tudta levenni a tekintetét erről a fiatalemberről. Még soha nem látott ilyen impozáns, méltóságteljes rendőrt. Az ember karcsú és markáns személy volt.

„Ugyan mivel foglalkozik?”, gondolkodott Zsivko.

Fekete öltöny volt rajta, mint a többieken, csak jóval minőségesebb. A vállán nem volt semmilyen rang feltüntetve.

Amikor befejezte a rendőrtisztekkel való beszélgetést, meleg tekintettel ránézett Zsivkóra, mintha azt akarta volna mondani, hogy „vége”. Aztán átment a mellette lévő bejáraton, és kilépett az épületből. A tiszték az üvegfülkéhez siettek, és egy rendőrnő is csatlakozott hozzájuk. Látva Zsivkót, szinte egyszerre kérdezték meg tőle: „A titkárnőt keresi?”

A tisztviselőnő felírta Zsivko személyes adatait, mire az egyik tiszt felajánlotta: „Elvezetem önt a titkárnőhöz”. Elindult a lépcsőn,

kettesével felfelé, mintha valaki üldözné. Zsivko megpróbált lépést tartani. A lépcső tetején a rendőr kinyitotta az ajtót, és a padlóra nézett, miközben Zsivko belépett. A rendőr visszalépett és becsukta maga mögött az ajtót.

Zsivko bemutatkozott a titkárnőnek, majd eléje rakta a három könyvét.

„Ezek ajándékok a parancsnoknak és a helyetteseinek”, mondta.

Kicsit később, távozva az akadémiáról, hálásan megköszönte Istennek, hogy segített neki egy látszólag lehetetlen küldetés teljesítésében. Gondolatai visszatértek a kedves tekintetű, jóképű rendőrhöz.

Az a jó kinézetű fiatalember éppen jókor jött, hogy megoldja Zsivko problémáját. A segítsége nélkül a könyveket sohasem tudta volna átadni a titkárnőnek.

Zsivko nem is kételkedett abban, hogy ez a fiatal tiszt Isten angyala volt, akit azért küldött Isten, hogy elhozhassa ezeknek az embereknek az üdvösség üzenetét. Eszébe jutott a Zsidókhöz írt levél egyik verse, amely az angyalokról szól: „Avagy nem szolgáló lelkek-e mindazok, elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az üdvösséget?” (Zsid 1,14)

A kedves tekintetű idegennel való találkozás megváltoztatta Zsivko lelki életét. Gyakran gondol arra a napra.

„Isten nagyon igyekszik megmenteni az embereket. Csodálatos mennyei barátom van!”

Zsivko a szófiai Nyugati adventista gyülekezet egyik gyülekezeti vezetője, akikhez a 13. szombati adományaink egy részét irányítjuk, hogy saját imaházépületet emelhessenek Bulgária fővárosában, Szófiában.

Köszönjük nagylelkű adományaitokat.

A történettel kapcsolatban

- A Youtube-on megnézhetitek a Zsivko testvéréről készült felvételt: bit.ly/Jivko-Grushev.
- A Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisban letölthetitek a képeket is (bit.ly/stranger-with-eyes).

- A 13. szombati terveinkről készült, nagy felbontású képeket is az ADAMS adatbázisban fogjátok megtalálni: bit.ly/eud-2020-projects.

Rövid tények

- Bulgária Európa egyik legrégebbi olyan állama, amely a megalapítása (Kr.u. 681) óta nem változtatott a nevén.
- Az első digitális karórát Petar Petrov nevű bolgár férfi találta fel.
- A bolgárok megrázzák a fejüket, amikor „igent” akarnak mondani, és bólintanak a fejükkel, amikor „nem”-t akarnak mondani.

2020. január 25.

4. VONATOK, TEHERKOCSIK ÉS A SZOMBAT

Rosen Novakov, 48 éves

Bulgária

A tíz éves fiú figyelmesen hallgatta a lelkész igehirdetését az adventista gyülekezetben. Egy postásról volt szó, aki felbontotta egy kisfiú, Téalópónak szánt levelét. A levélben a kisfiú elmondta a télapónak, hogy kisvonalot szeretne karácsonyra.

A postásnak nem voltak saját gyermekei, ezért megvette a kisfiúnak a kisvonalat.

A kisfiú nagyon megörült az ajándéknak.

Rosent, aki tízéves gyerekként hallgatta a történetet, nagyon lelkesítette. Ugyanis ő is nagyon szeretett volna egy kisvonalattal játszani a szófiai (bulgáriai) otthonában.

Ez a történet megérintette a szívét, és elhatározta, hogy a következő szombaton is eljön. Meg a következőn is. Hamarosan összebarátkozott néhány hívővel, de leginkább Jézussal.

A középiskola befejezése után Rosennek, az akkor kommunista országban, le kellett töltenie a kötelező katonaidőt. Választhatott azonban, vagy két év katonai szolgálatot folytat, vagy öt évig a gyár-

ban dolgozik. A gyárat választotta, hogy elkerülje a szombat körüli bonyodalmakat.

Legalább tíz adventista dolgozott akkoriban a szófiai nagy kami-ongyárban. A gyárban Rosen találkozott egy adventistával, aki meghívta, hogy csatlakozzon hozzá az osztályon, ahol a motorokat a teherautó alvázába helyezik.

Rosen elment a gyár adminisztrációs irodájába, hogy jelentkezzen arra az osztályra. A menedzser a kérvényből kiolvasta, hogy a fiúnak volt némi autószerelői tapasztalata.

„Miért a motor-szerelő osztályon jelentkezted munkára? A garázsban kellene dolgoznod, a teherautó-motorok javításán.”

Rosen azonnal megkérdezte, van-e szabad szombatja azon a munkahelyen?

„Igen”, válaszolta a menedzser. „Hétfőtől péntekig dolgoznak.”

Elküldte Rosent az emberi erőforrások irodájába, hogy elrendezze a papírmunkát.

Amikor átadta dokumentumait az irodában levő tisztviselőnek, az megkérdezte tőle: „Miért jelentkezik teherautó-motorjavító állásra? Dolgozhat egy kis motor-értékesítő üzletben.”

Mindjárt az első nap kiderült, hogy a kis üzletben még hat ember dolgozik. Az ebédszünet alkalmával a gyár menzáján az egyik munkatársa megkérdezte: „Mondd, kit ismersz a gyár vezetőségéből?”

„Nem tudom, mire gondolsz?”, szölt Rosen.

„Biztosan van barátod a vezetőségénél, aki segített neked megkapni ezt a munkahelyet”, mondta a másik munkatársa.

Rosen megtudta, hogy a kis, motoros üzlet volt a legnépszerűbb munkahely a gyárban. A gyári munkások ezrei közül sokan nehéz, piszkos munkát végeztek. Az autómotor eladási osztályán dolgozni viszonylag könnyű és tiszta munka volt. Rosen munkatársai mind azért kapták meg ezt a munkát, mert volt valakijük a vezetőségénél.

Rosen rájött, hogy miután megtisztelte Istent a szombat megtartásával, Isten úgy viszonzta ezt neki, hogy megkapta a sokak által vágyott munkahelyet.

A menzán az egyik munkatársa azonban nem hagyta békén Rosent.

„Mondd meg, ki a barátod?”, erőltette a dolgot.

Rosen ujjával a menny felé mutatott.

„Az, ott fent, Ő az én barátom”, válaszolta.

Attól a naptól fogva a kis üzlet minden munkása és a műhely dolgozói is mind tudták, hogy Rosen adventista. Mivel elmondták egymásnak, hogy Rosen kiváló szerelő, sokan jöttek hozzá segítséget kérni. A garázsban is ő volt az egyetlen adventista.

„Sok adventista dolgozott a gyárban, de a műhelyben senki se volt”, mesélte Rosen a folyóiratunknak adott interjújában. „Világos, hogy Istennek itt volt rám szüksége.”

Rosen, aki most 48 éves, nem tudja, hogy a volt munkatársai közül valaki elfogadta-e Jézust a befolyása révén, de abban biztos, hogy Istennek terve van vele.

„Ahogy Isten a kis játékvonat történetével megérintette a szívemet, amikor gyerek voltam, azzal hogy a garázsba helyeztetett el, valószínűleg azt tervezte, hogy én is megérintsem valaki szívét. A jó Isten tudja, hogyan kell bárki szívét megérinteni.”

Ebben a negyedévben a 13. szombati adományaink egy részével a szófiai Nyugati Adventista Gyülekezet imaházának a felépítését támogatjuk Rosen szülővárosában, Bulgáriában.

Köszönjük nagylelkű adományaitokat.

A történettel kapcsolatban

- Rosent megnézhetitek a Youtube-on található videofelvételen: bit.ly/Rosen-Nakov.
- A Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisban letölthetitek a képeket is (bit.ly/trains-trucks-sabbath).
- A 13. szombati terveinkről készült, nagy felbontású képeket is az ADAMS adatbázisban fogjátok megtalálni: bit.ly/eud-2020-projects.

Rövid tények

- Bulgáriában a bolgár nyelv a hivatalos, amelyet minden etnikai csoport beszél, akár anyanyelvként, akár környezetnyelvként. A

bolgár nyelv a legkorábbi írásos dokumentált szláv nyelv, cirill betűs írásmóddal.

- A gadulka a bolgároknak a „hegedűje”, mert ez a leghasználatosabb ilyen vonós hangszer Bulgáriában. Bulgária egész területén ismertek a klasszikus zenekarok mintájára működő gadulka-zenekarok.
- Noha Bulgária a II. Világháborúban Németországgal szövetséges volt, két ország egyike volt abban (a másik Finnország), hogy megvédje zsidó lakosságát a náci koncentrációs táborokba történő deportálástól.

2020. február 1.

5. MEGKÖVEZTÉK SZICÍLIÁBAN

Salvatrice „Salvina” Mazza, 85 éves

Olaszország

A 13 éves Salvina Mazzát az apja egy 43 km-es kerékpárútra vitte, az olaszországi Szicília szigeten.

Ez az utazás azonban nem a szórakozásért történt.

Az egyik faluban a Rossolini család a Szentírás jobb megértéséhez kért segítséget. Mielőtt útra keltek azt mondta neki az édesapja: „Gyere velem, hogy halld és megtanuld, hogyan kell bizonyoságot tenni.”

Az apának nem volt autója, ezért ők ketten kerékpárral indultak útnak a hegy lejtőjén fekvő Ragusa városból. Útjukon elkísérte őket Giovanni Gialiansa, a ragusai első adventista hívő, aki – miután Belgiumból hazatért – bizonyoságot tett édesapjának Istenről és az adventista egyházzal.

Bizonyos idő elteltével megérkeztek a Rossolini család otthonába. A szomszédok kíváncsian tekingettek ki az ajtókon és az ablakokon.

„Kik ezek az idegenek?”, kérdezték egymást.” „És mit keresnek itt?”, kérdezték mások. A szomszédság elkísérte az idegeneket a család házáig, sőt ott is maradtak, így megtelt a ház. A családfő bizonyos kérdéseket tett fel Salvina édesapjának. Az apa felnyitotta a Szentírást

és megmutatta benne a választ. Aztán az ember más kérdést tett fel neki, az apa ismét igehellyel válaszolt.

Két asszony elégedetlen volt Salvina apjának a válaszaival, ezért elhagyta a házat. Húsz perccel később két, szépen öltözött férfi, táskával a kezében lépett be az ajtón. Miután röviden meghallgatták miről van szó, az egyik a másik felé fordult.

„Itt semmi sem történik. Csupán az evangéliumról beszélgetnek.” Ez a két férfi is elment. Ők rendőrök voltak, akiket a két elégedetlen asszony küldött ehhez a házhoz.

Három órával később a találkozó véget ért és az apa elköszönt a családtagoktól. „Amennyiben ismét lesznek kérdéseik, csak szóljanak, s én ismét eljövök.”

Salvina és az apja, meg a barátja, Giovanni visszaindult Ragusába. Meglepetésükre, emberek százai álltak az út mentén.

„Apa, ez valamilyen vallási fesztivál?”, tette fel neki Salvina a kérdést.

„Igen”, erősítette meg az apja. „Ezt a fesztivált miattunk tartják.” De hallatszott a hangján, hogy sietve pedálozott.

„Siessünk, hogy gyorsabban átjussunk a tömegen”, tanácsolta.

A három kerékpáros olyan gyorsan pedálozott, amilyen gyorsan csak tudott. Az emberek minden irányban kiabálni kezdtek.

„Nem akarunk ilyen egyházat”, kiáltotta egyikük. „Nem akarunk itt protestánsokat”, ordította másvalaki.

Az emberek elkezdtek felszedni a köveket a földről és a kerékpározókra dobálni.

„Ne reagálj, csak hajts tovább”, szólott az édesapja. Salvina nagyon igyekezett.

Amikor már biztonságos távolságra voltak a tömegtől, az apa megállt, hogy megnézze, megsérült-e valamelyikük. Szerencsére nem esett bajuk. Akkor ők hárman hálát adta Istennek.

„Köszönjük Istenünk, hogy megoltalmaztál minket, habár a tömeg köveket dobált ránk, nekünk nem esett bajunk.”

A Rossolini család többé nem hívatta Salvina édesapját.

Apja, Carmelo Mazza, sok nehézséggel szembesült a bizonyágtevései során. Fényképészként dolgozott a II. Világháború után, és a kerékpárjával bejárta egész Szicíliát.

Az 1946-os megkövezésük és más nehézségek azonban nem szegték kedvüket. Giovanni és ő, 1952-ben megalapították a ragusai adventista gyülekezetet. Ezen kívül még három gyülekezetet alapítottak: Macaroneban, Modicában és Vittorióban.

Salvina ma 85 éves, de még mindig jól emlékszik a kerékpáros utazásra.

„Ez egy nagy csoda volt, amit soha nem fogok elfeledni”, vallja.

A megkövezést követően soha többé nem félt beszélni Jézusról. Türelemmel és szeretettel bánt a szomszédjaival, amikor támadták, mert adventista volt. Az iskolában is bátran bizonyágot tett, bár az osztálytársai és a pap kigúnyolták őt.

Még ma is lelkes bizonyágtevő.

„Szeretem hirdetni az evangéliumot”, meséli.

A 2016-os év 13. szombati adományaitól támogatva Ragusában felépült az imaházépület. A gyülekezet hívei bérelhető helyiségekben gyűltek össze, amióta Salvina apja, 1952-ben megalapította a gyülekezetet. Hálásak, hogy most lehet saját imaházuk.

Köszönjük, hogy ezt lehetővé tettétek nekik a 13. szombati adományaitokkal.

A történettel kapcsolatban

- A következő linken megnézhetitek a Salvináról készült felvételt: bit.ly/Salvina-Mazza.
- A Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisban letölthetitek a képeket is: (bit.ly/Stoned-in-Sicily).
- A 13. szombati terveinkről készült, nagy felbontású képeket is az ADAMS adatbázisban fogjátok megtalálni: bit.ly/ECD-projects-2020.

Rövid tények

- Olaszország egyedülálló helyet foglal el az egyháztörténelemben. Ez volt az első ország Európában, ahol az adventista doktrínát hirdették. M. B. Czechowski, a lengyel,

volt katolikus pap, 1857-ben keresztelkedett meg, majd Észak-Amerikában dolgozott a francia nyelvű lakosság körében. Nem sikerült meggyőznie az egyházi vezetőket, hogy küldjék el Európába, ezért egy másik adventista felekezet égisze alatt jött el. 1864-ben az észak-olaszországi Piemont lejtőin, a valdensék völgyében lévő Tore Pelicében adventista tanokat tanított.

- A Vila Aurora Olasz Adventista Egyetem (Istituto Avventista di Cultura Biblica Villa Aurora) Firenzében található, teológiát, olasz nyelvet, művészetet és kultúrát tanít (ez utóbbit elsősorban külföldi hallgatóknak).

2020. február 8.

6. A FALUTÓL A PALOTÁIG

Vincenzo Mazza, 70 éves

Olaszország

Az apa majdnem szétrobbant a méregtől, amikor a 16 éves Vincenzo, az iskolából visszajött a szicíliai falujukba és tudtul adta, hogy megkeresztelkedett az adventista egyháznál.

Még jobban dühítette a fia bejelentése, hogy adventista prédikátor lesz. „Ha ezt megteszed, akkor többé haza se gyere”, mondta az apja, a második világháború szegény veteránja, aki szigorúan nevelte őt gyermekét.

Aligha sejtethette bárki is, hogy Vincenzo egy nap majd egyházvezető lesz, és az államfővel fog Bibliát tanulmányozni.

Az apa fenyegetései nem csüggesztették el a fiút, és az egyik idősebb testvérével együtt mégis megkeresztelkedett, egy másik városban. Vincenzo ezt követően visszament a „Vila Aurora” firenzei adventista egyetemre.

Amikor odaért, megtudta, hogy pénz nélkül mégsem iratkozhat be, de még megfelelő munkája se volt.

Csalódottan sétált az iskolaudvar parkjában. Nem akart visszamenni Szicíliába, mert apja arra kérte volna, hogy tagadja meg a hitét, ha a családban akar maradni. Kétségbeesetten imádkozott.

Egyszerre csak mintha valaki azt súgta volna neki: „Nézz az inged zsebébe”.

A zsebébe nézett, és talált egy cédulát egy német család címével, akikkel véletlenül ismerkedett meg Firenzébe érkezéskor. A család meghívta, hogy látogassa meg őket a németországi Karlsruheban.

Eszébe jutott, hogy az adventista egyház a németországi Darmstadtban is működtet iskolát. Pénzét számlálva látta, hogy elegendő egy egyirányú jegy megvételéhez Karlsruhe-ba, amely Darmstadttól kb. 100 km-re délre fekszik.

Vincenzo vonattal Karlsruheba utazott, és egy éjszakát e családnál töltött, közben beszélt nekik arról, hogy a darmstadti iskolában szeretne tanulni. A család jegyet váltott neki Darmstadtig.

A fiú pénz nélkül érkezett meg a városba, a nyelvet se tudta és azt sem, hogy hol található az iskola. Átpásztázta a várost pár óra alatt abban a reményben, hogy rábukkan az iskolára. Egy erdős résznél azonban eltévedt. A Nap már lemenőben volt, ő pedig fázott és félt.

Nem tudta mit tegyen. Sírt és Isten segítségéért könyörgött.

„Fiatalember!”, hallott egy hangot, amely hozzá beszélt. „Mit keresel?”

Vincenzo nem vette észre, hogy valaki utolérte volna. Megfordult a hang irányába és a legnagyobb meglepetésére egy ősz hajú bácsit látott. Ami még jobban meglepte az az volt, hogy az ember németül beszélt hozzá, ő pedig megértette.

„Az adventista iskolát keresem”, válaszolta olaszul Vincenzo.

„Majd én megmagyarázom, miként juthatsz oda”, mondta az idős bácsi, még mindig németül.

Az ember részletes utasítást adott neki, mire Vincenzo elindult. Néhány lépés után megfordult, hogy megköszönje neki, de már senkit nem látott.

Eljutott az iskoláig, ahol elmesélte az esetét a tanároknak. Beírták az iskolába, és munkát találtak neki.

Németországban és Olaszországban szolgált a későbbi évek során. 1995-től az olaszországi adventista mű vezetője volt egészen a 2000-i nyugdíjba vonulásáig.

Édesapjával rendszeresen tartotta a kapcsolatot.

Sok év múlva az apa bocsánatot kért Vincenzótól.

„Szigorú apa voltam”, mondta egyszer Vincenzónak, amikor meglátogatta őt a feleségével és két fiával, egyik szicíliai nyaralásuk alkalmával.

„Beismerem, hogy szigorú voltam, és sajnálom, hogy a gyermekeimnek ezzel fájdalmat okoztam”, jelentette ki ugyanekkor.

Az olaszországi adventista egyház vezetőjeként, Vincenzo egy alkalommal köszönőlevelet intézett Oscar Luigi Scalfaro államelnökhöz, amelyben köszönetet mondott az elnöknek a protestánsok iránti megértéséért és támogatásáért.

Néhány nappal az 1997-es levél elküldése után Scalfaro elnök meghívta Vincenzót, hogy látogassa meg őt az Elnöki Palotában.

Az első látogatást követően jó barátok lettek. Scalfaro elnök többször is meghívta őt magához, és mindig azt mondta: „Mazza pásztor, kérem, olvassuk együtt a Szentírást. És imádkozzon velem.”

A barátság csúcspontja akkor volt, amikor az elnök elfogadta Vincenzo meghívását, hogy vegyen részt a Forle-i adventista idősek otthonának 1998-as évi átadásán. Az elnök jelenléte ezen a kis rendezvényen oda vezetett, hogy az eseményről a nemzeti hírekben is beszámoltak. Így Olaszország lakosságának az a része, amely még soha nem hallott az adventista egyházzól, a hetedik napi szombattal, mint nyugalomnappal is megismerkedhetett.

Vincenzo ma 70 éves és előrehaladott stádiumú Parkinson-kórban szenved. Szíve szerint azonban még mindig lelkipásztor, aki gyakran közzétesz kisebb lelki elmélkedéseket a saját Facebook oldalán.

Az ebben a negyedévben a 13. szombati adományok egy részét a darmstadti Marienhöhe Akadémia főépületének felújítására használják.

Köszönjük nagylelkű adományaitokat.

A történettel kapcsolatban

- Ismerkedjete meg Vincenzo fiával, Andreassal a Youtube-ra feltett videofelvételünkön: bit.ly/Andreas-Mazza.
- A Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisban letölthetitek a képeket is: (bit.ly/Village-to-Palace).

- A 13. szombati terveinkről készült, nagy felbontású képeket is az ADAMS adatbázisban fogjátok megtalálni: bit.ly/ECD-projects-2020.

Rövid tények

- A szicíliai Etna-tűzhányó a legnagyobb aktív vulkán Európában. A látványos kitörések gyakran távolról is láthatók.

2020. február 15.

7. A SZOMBAT KIHÍVÁSA

Vincenzo Gallina, 29 éves

Németország

A német internetes szakember, Vincenzo Gallina nem értette, mi történik. A világválságok egymás után jöttek – szeptember 11, európai pénzügyi válsága, Krím, menekült krízis.

Valami nem volt rendben. Vincenzo feltette magának a kérdést, vajon eljött a világ vége. Megpróbálta megérteni a politikusok látszólag logikátlan döntéseit. Válaszokat keresett a Youtube-on. Gyermekkorra egyházához fordult.

Vincenzo nem csak vasárnaponként járt templomba, hanem minden szombaton és szerdán is elment.

Az egyházvezetők csodáltak a vallás iránti nagy érdeklődését, és meg is próbálták meggyőzni arról, hogy menjen el papnak. Elutasította. Csupán válaszokat keresett a globális eseményekre, és istenfélő életet akart élni.

Keresés közben három elvet szívelte meg:

- hogy az igazságot fogja követni, bárhova vezesse is őt;
- hogy őszinte lesz másokhoz és önmagához is;
- hogy a szavai és a tettei összhangban lesznek.

A Biblia olvasása közben csalódott lett. Nem értette, amit olvasott.

Egyik éjszaka kétségbeesetten kérte Istent, küldjön hozzá valakit, aki segít neki a bibliai igazságok megértésében.

„Istenem, bocsáss meg nekem, hogy ennyire buta vagyok, hogy nem értem a Szavad”, imádkozott.

Amikor legközelebb a Youtube-on keresgélte, ráakadt egy adventista evangélista igehirdetésére. Valamilyen változás történt az elméjében. Tetszett neki, hogy az evangélista mindig bibliaversekkel támasztotta alá, amit mondott.

Hamarosan naponta öt szentbeszédet is meghallgatott. Elméje száraz szivacsaként itta be az új ismereteket.

Miután rájött, hogy a szombat a bibliai hetedik nap, elkezdett szombatoként járni a kölni adventista imaházba. Imádni akarta a Teremtő Istent, bizonyítani akarta, hogy a sátán téved, amikor azt állítja, hogy Isten Parancsolatait lehetetlen megtartani; őszinte akart lenni és az igazságot akarta követni, bárhova vezet is őt.

Mivel akkor még a szüleinél lakott, belátta, hogy így körülményes lesz vallásos életet élni. A szülei éves előtt sohasem imádkoztak, és náluk a TV szombatoként is be volt kapcsolva. Kétségek merültek fel benne a szombat megszentelésének fontosságával kapcsolatban.

Jézusnak a Márk evangéliumában feljegyzett szavain gondolkodott: „S monda nékik: A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért” (Márk 2,27). Az is az eszébe jutott, amit Pál apostol mondott: „Mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt” (Róma 6,14).

Többé nem tartotta meg a szombatot.

Egy péntek este, naplemente után, Vincenzo a számítógépen dolgozott, amikor úgy érezte, mintha egy hang szólta volna hozzá: „Tudod, hogy nem tartod meg az egyik parancsolatomat?”

Eszébe jutott az az elve, hogy őszinte lesz magához és másokhoz.

„Igen, nem tartom meg a szombatról szóló parancsolatot. Valóban annyira fontos lenne?”, mondta hangosan.

Visszatért a munkájához.

„Nem tartod meg a Törvényt”, mondta neki a hang. „Helytelenül viselkedsz.”

„Valóban olyan fontos megtartani ezt a napot?”, mondta Vincenzo miközben felvette az asztalról a sötétzöld színű Bibliáját. „Nem azt mondta-e Jézus is, hogy a szombat van az emberért, nem az ember a szombatért? Még mindig Törvény alatt lennénk?”

A hang azonban nem akarta abba hagyni.

Végül Vincenzo Isten vezetéséért imádkozott. A Bibliájával a kezében letérdelt, és világos választ kért Istentől.

„Azt akarod, hogy megszenteljem a szombatot? Neked fontos ez a nap? Segítségre van szükségem a döntéshozatalban.”

Úgy érezte, hogy Istennek lehetőséget kell teremtenie arra, hogy válaszoljon rá. A kezében lévő Bibliára nézve úgy döntött, véletlenül nyitja meg és elfogadja az Isten által adott választ. Behunyta a szemét, és kinyitotta a Bibliát. Olvasni kezdett: „Ha megtartóztatod szombatod lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenved az, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szólt!” (Ésa 58,13-14)

Sírni kezdett. Már nem tudott dolgozni, miután ilyen választ kapott. Kikapcsolta a számítógépet, és kinyitotta a Bibliáját.

Vincenzónak többé nem voltak kétségei a szombattartást illetően. Szombaton visszatért az imaházba, és azóta rendszeresen jár.

Az ebben a negyedévben a 13. szombati adományok egy részét a darmstadti Marienhöhe Akadémia főépületének felújítására használják.

Köszönjük nagylelkű adományaitokat.

A történettel kapcsolatban

- Nézzétek meg a Vincenzóról készült videofelvételünket a következő linket: bit.ly/Vincenzo-Gallina.
- A Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisban letölthetitek a képeket is: (bit.ly/Challenging-the-Sabbath).
- A 13. szombati terveinkről készült, nagy felbontású képeket is az ADAMS adatbázisban fogjátok megtalálni: bit.ly/ECD-projects-2020.

Missziós adatok

- 1844-ben Németországban megjelent a szombattartók kis csoportja, akik Krisztus közeli visszatérésére vártak. Ezek voltak a 18. századi, bajorországi keresztények, akik Tenhardt Bibliai tanhallgató írásaiból inspirálva elfogadták a Bibliai szombatot. 1902-ben megkeresztelték a Keresztény Adventista Egyházban azt a két wittenbergi férfit, akik több mint 50 éve a szombatot ünnepelték a hetedik napként.

2020. február 22.

8. ATEISTA MISSZIONÁRIUS

Jan Haugg, 30 éves

Németország

Jan Haugg mindig is nagyon lelkesedett azért, hogy tegyen valamit a környezetvédelemért. Tizennyolc éves korában csatlakozott egy globális környezetvédelmi kérdésekkel foglalkozó német, politikai párthoz. Az egyetemen arra készítette a barátait, hogy nézzenek természetvédelmi filmeket, és megpróbálta egészségesebbé tenni életét az ételek, az utazás, a takarítószeres és a higiénia eszközök jobb kiválasztása által.

Gyakran körbejárta a lakást, amelyet szobatársaival együtt bérelt, és kikapcsolta a szükségtelenül világító lámpákat, ami viszont már bosszantotta a többieket.

Misszionárius volt, de Jézus nélkül.

Vallása a természetes környezetének a gondozása volt.

A nemzetközi üzletelés hallgatójaként Jan olyan bankot választott a gyakornoki ideje letöltéséhez, amely támogatta a környezetvédelmet. Később úgy döntött, hogy a norvég fővárosban, Oslóban székelő, nemzetközi üzleti vállalkozásnak szenteli magát.

Ugyanakkor nehéz volt Oslóban szálláshelyet találnia.

Akkor eszébe jutott a család, mellyel két évvel korábban találkozott, amikor megpróbálta megtanulni, hogyan lehet független. Ezt a nyarat egy norvég farmon töltötte.

Írt most tehát egy elektronikus levelet ennek a családnak, majd néhány nap múlva a válasz is megjött, amelyben arról értesítették, hogy találtak a számára szálláshelyet Oslóban.

Amikor Jan megérkezett Oslóba, gyorsan rájött, hogy adventista hívőkkel van körülvéve. Új szobatársa David Mikelsen volt. Ők ketten osztoztak a szobán egy adventista egyetemista otthonban.

Jan megrögzött ateista volt, és Kelet-Németországból származott, ahol akkoriban a legtöbb ateista élt. Ugyanis az akkori NDK lakosságának több mint 60%-a ateistának vallotta magát.

Habár nagyon örült a szálláshelynek, Jan mégis így gondolkodott: „Biztosan meg akarnak majd téríteni, de nem fog sikerülni nekik. Én tudom, mit hiszek.”

Három hónapig semmi nem történt. Jannak tetszettek az adventista egyetemisták. Akkor is kedvesek maradtak, amikor megsértette a szabályt, mert alkoholt csempészett be a szobájába. Megnyerték a bizalmát, mert mindig igyekeztek a segítségére lenni.

Egyszer meghívták, hogy csatlakozzon az 50 adventista fiatalból álló csoporthoz, amely dél-norvégiai hajókirándulásra ment.

Jan nagyon élvezte a kirándulást és külön örült annak, hogy a fiatalok nagy érdeklődést tanúsítottak Jan környezetvédő vágyai iránt.

Akkor a fiatalok egyik vezetője, Joakim Hjortland meghívta Jant a közös bibliatanulmányozásra. Igaz, hogy Jant nem érdekelt a dolog, de nem akarta megbántani Joakimot.

Igyekezett megfelelő kifogást találni.

„Ma nincs rá időm, esetleg holnap”, válaszolta.

Másnap reggel Joakim előállt a kérdéssel: „Emlékszel miről beszélgettünk az este? Mit szólsz ma egy kis bibliatanulmányozáshoz?”

Jan megint igyekezett kibúvót találni: „Hogy tanulmányozzam a Bibliát, amikor nincs is Bibliám”. Később úgy vélte, hogy ez volt a legrosszabb kifogás, amit találhatott. Bibliás emberekkel volt körülvéve. Mindössze néhány perccel később már a kezében tarthatta a Bibliát.

Ahhoz, hogy hinni tudjunk a Biblia igazságában, először azt kell elhinni, hogy az Isten Szava. Jan azonban nem hitt Istenben. Joakim fellapozta Dániel könyvének 2. fejezetét. Jan megdöbbenően hallotta Dániel próféciáját a babiloni, a méd-perzsa, a görög és a római királyságok felemelkedéséről és bukásáról.

Rájött, hogy a mai Európát - amint azt Dániel próféciája is mutatja - a szobor lábujjai szerint osztották fel, amelyek közül némely országok „vasból”, mások „agyagból” vannak.

Elismerte, hogy a Biblia természetfeletti információkat tartalmaz, és úgy döntött, hogy vesz egy Bibliát, hogy behatóbban tanulmányozhassa.

Oslóban az adventista barátok segítettek neki bibliai válaszokat találni a bűn eredetével kapcsolatos kérdéseire; arra, hogy Isten miért nem pusztította el a Sátánt, és hogyan lehetne elfogadni a teremtés bibliai beszámolóját, sokkal inkább, mint az evolúciós elméletről szóló kitalációt. Elérkezett a nap, amikor úgy döntött, hogy átadja a szívét Istennek.

„Egyáltalán nem akartam kereszténnyé válni, de a bizonyítékok súlya nagy volt”, mondta. „Istennek léteznie kell, és ha létezik, és az, amit mond, úgy van, akkor logikus, hogy Őt kell követnünk. Ki akar egy vesztes csapathoz tartozni, amely már elvesztette a csatát? Butaság lenne. A győztes csapatban akarok lenni.”

Jan ma a Bogenhofen-i (Ausztria) adventista iskolában készült a lelkipásztori szolgálatra.

A diploma megszerzése után reméli, hogy az evangéliumot eljuttathatja majd a keletnémet ateistákhoz, valamint a környezetvédelmi aktivistákhoz.

„Külön bizonyosságot szeretnék tenni a zöld mozgalomhoz tartozó embereknek, akik saját erejükkel próbálják megmenteni a világot. Ha csak bevennék a képbe Jézust is, akkor az erőfeszítéseik a helyes irányba kerülnének. Misszionáriusok, azonban Jézus nélkül a munkájuk nem vezet örök élethez.”

Az ebben a negyedévben a 13 szombati adományok egy részét a darmstadti Marienhöhe Akadémia főépületének felújítására használják.

Köszönjük nagylelkű adományaitokat.

A történettel kapcsolatban

- A Janról készült videofelvétel a Youtub-on nézhetitek meg: bit.ly/Jan-Haugg.

- A Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisban letölthetitek a képeket is: (bit.ly/Atheist-Missionary).
- A 13. szombati terveinkről készült, nagy felbontású képeket is az ADAMS adatbázisban fogjátok megtalálni: bit.ly/ECD-projects-2020.

Rövid tények

- Németországot úgy ismerik, mint „Land des Dichter und Denker”, azaz a költők és gondolkodók országaként. A klasszikus zeneszerzők Bach, Beethoven, Händel, Schumann, Mendelssohn, Brahms, Wagner és Strauss németek voltak. A leghíresebb filozófusok, például Kant, Hegel, Schopenhauer, Nietzsche és Heidegger is német volt. S itt vannak a német írók: Goethe, Schiller, Hoffman és Remark, vagy a jól ismert festők, Holstein, Dürer, Friedrich és Klee.

2020. február 29.

9. IMA A FÜRDŐSZOBÁBAN

Dante Marvin Herrmann, 36 éves

Spanyolország

Nehéz volt az első év a spanyolországi adventista főiskolán. Dante Marvin Herrmann az utolsó megtakarított pénzéből, amely 5000 Euró volt, fizette be a tandíjat.

Részt vett az órákon, és aztán dolgozott, hogy megkeresse a következő 5000 Eurót, hogy a feleségével és a két fiával együtt valahogy megélhessenek.

Most egy hosszú repülőút várt rá, az otthontól való távollét, könyvterjesztői munka, hogy kifizethesse a tandíjat.

Dante nem félt a kemény munkától, de nem azért jelentkezett a Sagunto Adventista Főiskolára, hogy könyveket áruljon. A nyarat a gyülekezetekben akarta tölteni, az embereknek való bizonyágtévésben arról, hogy tetovált németként hogyan hagyta el a kábítószerrel töltött életét a Kanári-szigeteken, és hogyan lett adventista hívő.

Dante beszélgetni akart Istennel a pénzügyi gondjairól. Félrevonult a megszokott, nyugalmas és imádkozásra alkalmas helyre, a lakásának a fürdőszobájába.

Bezárta az ajtót, letérdelt és megnyitotta a szívét Isten előtt.

„Atyám, az első évet befejeztem. A legjobb hallgatók között voltam. Tudom, hogy te hívtál meg engem ide”, imádkozott.

Dante a személyes imáiban Istent mindig Atyának nevezi.

„Atyám, tudom, hogy némely hallgatóknak biztosítottad a tandíjat. Kérlek, segíts nekem is, mert nem akarok könyvterjesztő lenni és minden erőmet a pénzkeresésre összpontosítani. Jézust akarom hirdetni. Függetlenség kell hozzá. Nekem több pénzem nincs, mert mindent, amit megtakarítottam, felhasználtam. Atyám, kérlek, segíts nekem.”

Dante szünetet tartott. Akkor hallott egy szelíd hangot: „Mennyi pénzre van szükséged?”

„Nézzük. Maradt még öt évem az egyetemen. Egy év 10.000 Euróba kerül. Tehát 50.000 Euróra van szükségem.”

„Rendben van, Dante”, szölt a halk hang, majd hozzátette: „Hiszed, hogy biztosítani tudom a számodra ezt az összeget?”

„Tudod, hogy kishitű vagyok, de hálás leszek neked azért, hogy erősíteni fogod a hitem, és biztosítod nekem az 50.000 Eurót.”

Csak tíz perccel később Dante megkapta az 50.000 Eurót.

Imádkozás után elhagyta a fürdőszobát, és bement a nappaliba, hogy megnézzze az anyját, aki látogatóba jött hozzájuk.

„Szervusz”, mondta a szobába menet. „Te tudod, hogy szeretlek, ugye?”

Édesanyja szótlanul ült az ágyon, fehér volt, mint a fal. Kezében ott volt a mobil telefonja.

„Mi történt?”, kérdezte Dante ijedten.

„Nagyon különös dolog történt”, válaszolta.

„Ugyan mi az?”, faggatta tovább.

„Tudod, már 10 éve próbálom eladni a németországi házunkat. Éppen most kaptam üzenetet a Whatsapp-on az embertől, aki meg akarja venni a házat, 50.000 Eurót kínál érte, ami több mint amennyit kérni akartam.”

Dante nem tudta mit tegyen. Nem akarta kifecsegni, hogy „ó, az az én pénzem; éppen most imádkoztam érte”.

„Várj csak”, mondta hangosan. „Várj egy kicsit. El kell mennem a mosdóba.”

Bement a fürdőszobába, bezárta az ajtót és letérdelt imádkozni.

„Atyám, ha 100.000 Eurót kértem volna Tőled, azt is megadtad volna?” „Dante”, szólalt meg a hang, „te 50.000 Eurót kértél, és én biztosítottam neked az 50.000 Eurót”.

„Igen, de ha 100.000 Eurót kértem volna, azt is biztosítottad volna?”

„Igen, biztosítottam volna, de te 50.000 Eurót kértél és én 50.000 Eurót adtam neked.”

„Meggondolhatom magam?”

„Nem, nem teheted. Áttekintőbben kell gondolkodnod. Te apró dolgokban gondolkodsz, mindig a jelen pillanatra gondolsz. Én azonban sokkal többet akarok neked nyújtani. Szeretném, ha bízna bennem, és elhinnéd, hogy megadhatom, amire szükséged van”, mondta neki a hang.

„Rendben”, mondta Dante, „de ki fogja megmondani anyámnak, hogy adja nekem a pénzt?”

„Hiszed, hogy ezt is megtehetem?”

„Igen, hiszem, hiszem...”, kiáltott fel Dante.

Visszament a szobába, ahol az édesanyja ült.

„Dante”, szólott hozzá, amikor meglátta bejönni a fiát. „Azt hiszem, oda kellene neked adnom ezt a váratlanul megszerzett pénzt, hogy kifizethesd a tanulmányaidat.”

Dante, ma 36 éves és másodéves egyetemi hallgató. Hiszi, hogy Isten vezeti azokat, aki hitben és engedelmisségben járnak.

„Amikor Isten válaszolt az imámra, rájöttem, hogy az Istennel való járás valójában a hitben való járás. Isten nem tárja fel nektek minden alkalommal, hogy mi fog történni. Csak azt kéri, hogy bízatok benne.”

E negyedév 13. szombatjának adományai elősegítik a Sagunto Adventista Főiskola épületének kibővítését egy új épület építésével,

lehetővé téve az új hallgatók beiratkozását, akik szeretnének tanulni és Istennek szolgálni, mint Dante.

A történettel kapcsolatban

- Nézzétek meg Dante Herrmann-t a Youtube-on: bit.ly/Dante-Herrmann.
- A Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisban letölthetitek a képeket is: (bit.ly/Dante-photos).
- A 13. szombati terveinkről készült, nagy felbontású képeket is az ADAMS adatbázisban fogjátok megtalálni: bit.ly/ECD-projects-2020.

Missziós adatok

- Spanyolország területe a Latin egyházunió egyházterülete volt, amelyet 1902-ben alapítottak. 1903-ban B. G. Wilkinson, Jean Vuilleumier és Jules Robert lett elküldve egyházunktól hogy felmérje a lehetőségeket és megállapítsa a spanyolországi evangéliumhirdetés kilátásait, különösen Barcelonában és Madridban. Visszatérése után Jules Robert azt írta: „Négyhetes spanyolországi tartózkodás után ennek az országnak az evangelizációs lehetőségei szempontjából csak jó kapcsolatok állnak fenn, mert a jelenlegi feltételek ellenére Isten megtalálta a módját, hogyan nyisson utat az üzenet számára.” („Messenger de la Prophétie”, 1903).

2020. március 7.

10. TÍZ ÉVEN ÁT UGYANAZ AZ ÁLOM

Laurentiu Stefan Druga, 35 éves Spanyolország

Az adventista családok gyermekei közül csak három járt általános iskolába, Románia fővárosa, Bukarest közelében levő városban.

Mindhárom nyolcadik osztályos volt Laurentiúval együtt. Rövid idő elteltével meghívták a templomba. Laurentiu találkozott Jézussal, elfogadta és hamarosan megkeresztelkedett.

Szívében felébredt a vágy, hogy lekipásztor legyen. A bukaresti adventista iskola azonban csak 20 új diákot fogadott, ezért jól fel kellett készülnie a felvételi vizsgára.

A vizsga napján bement egy nagy osztályba és leült egy nagy asztalhoz. Megnézte az előtte levő papírt, és elkezdett dolgozni. 21. volt a listán.

„Nem baj”, mondta a szüleinek, „jövőre ismét megpróbálom”.

Azonban még ugyanebben az évben elhanyagolta a lelki életét. Amikor eljött a vizsga ideje, bement ugyanabba az osztályterembe, és leült ugyanahhoz a nagy asztalhoz. A papírra nézett, de érezte, hogy valami nincs rendjén.

Tudta, hogy a lelkiség gondozása nélkül élt, és elméje teljesen üres volt.

Hirtelen felállt és elhagyta az osztálytermet.

Elmúlt néhány év és Laurentiu Spanyolországba költözött, ahol építőmunkásként dolgozott. Megnősült és még jobban eltávolodott Istentől. Amikor 23 éves volt, találkozott egyik adventista rokonával, aki ugyancsak Spanyolországban dolgozott.

Eszébe jutott az Isten iránti, első szeretete és a lelke vágya, hogy prédikátor legyen. Ő és a felesége együtt megkeresztelkedtek.

E nagy nap előtt elgondolkodott azon, hogyan kezdje el ezt az új életét. „Istenem, mi a terved velem?”, imádkozott.

Másnap ismét imádkozott: „Istenem, mi a terved velem?”

A keresztségét követő második éjszaka álmot látott. Az álmában bement egy osztályterembe, leült egy nagy asztalhoz, és az előtte lévő papírra nézett. Megdöbbenően látta, hogy matematikából kell vizsgáznia, s erre nem volt felkészülve. Elméje üres volt. Páni félelem fogta el, s a szíve egyre jobban dobogott. Abban a pillanatban felébredt. Reggeli három óra volt.

„Csak álom volt”, nyugtatta magát.

Visszaaludt, majd ismét álmodott. Ezúttal mosolyogva állt fel és beszélt a madridi gyülekezet szószékéről. Az emberek nagyon figyelmesen hallgatták. Béke töltötte el a szívét. Érezte Isten jelenlétét.

Reggel Laurentiu nem gondolkodott az álmokról. Aznap este a szokása szerint megkérdezte Istentől: „Istenem, milyen terved van a számomra?”

Aznap este, álmában, ismét bement a tanterembe és leült a nagy asztalhoz. Megnézte az előtte levő papírt és látta, hogy román nyelv-vizsgán van, erre viszont nem volt felkészülve. Elméje üres volt. Páni félelem fogta el. Valamivel később azonban azt álmodta, hogy egy asztalnál ülve, mosolyogva beszélget az emberek csoportjával, akik érdeklődve hallgatják. Örült és érezte Isten jelenlétét.

Szinte minden éjjel ilyen, és hasonló álmai voltak. Mindig ugyanaz a tanterem volt, csak más-más vizsgái voltak. Sohasem készült fel a vizsgára, ezért mindig nyomott volt a hangulata.

Utána változott a jelenet. A gyülekezetben volt, egy másik asztalnál, emberektől körülvéve. Beszélt az emberekhez és érezte Isten jelenlétét.

Három hónap elteltével Laurentiu elkezdett gondolkodni azon, vajon Isten pásztori hivatást ajánl neki. „De hogyan? Nem hagyhatom ott a munkámat. Nős ember vagyok, és el kell tartanom a családomat”, beszélgetett Istennel.

Az álmok folytatódtak. Eltelt egy év, kettő, három, négy... Beszélt az álmairól a szüleinek és néhány közeli barátjának, de ők a tudatalatti működésének tulajdonították a dolgot.

Végül megszokta az álmait. Alvás közben mindig arra várt, hogy az álom első, rossz része elmúljon, hogy élvezhesse az álom második részét.

Ezen kívül Laurentiu minden este továbbra is megkérdezte Istent: „Mi a Te terved az életemmel?”

Tíz év elteltével Laurentiu a feleségének is elmesélte az álmait. Egyik este, a feleségével együtt, egy ifjúsági konferencián vett rész, még 250 fiatallal együtt. Azt vette észre, mintha az előadó olvasott volna a gondolataiban. Minden alkalommal, amikor Laurentiu gondolatban valamilyen okot talált, miért nem lehet lelkipásztor, az előadó a szöszékről adott neki választ. A felesége is mindig meglökte a könyökével.

„El kell menned az egyetemre”, bízta.

Három hónappal később, Laurentiu, a felesége és a kilenc éves gyermekük, átköltözött a Sagunto adventista egyetemre, amely 380 km-re, keletre fekszik Madridtól. Attól kezdve többé nem álmodta a megszokott álmait.

Laurentiu most másodéves teológus-hallgató. „Minden óra és minden pillanat, amelyet a professzorokkal tölthetek, az álom második része”, mondja. „Nem hiányzik az álom első része. A második rész most a mindennapi életem valósága.”

A 13. szombati adományok egy részével ebben a negyedévben az oly nagyon szükséges főiskolai épület építését fogjuk támogatni, ahol Laurentiu tanul (Sagunto Adventist College).

A történettel kapcsolatban

- Olvassátok el Laurentiu 10 éves fiáról szóló történetet a Gyermekek számára készített Távoli hírekben.
- Nézzétek meg a Laurentiuról készült felvételt a Youtube-on: bit.ly/Laurentiu-Druga.
- A Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisban letölthetitek a képeket is: (bit.ly/same-dream-years).
- A 13. szombati terveinkről készült, nagy felbontású képeket is az ADAMS adatbázisban fogjátok megtalálni: bit.ly/ECD-projects-2020.

Rövid tények

- Az első ismert tűzőgép a XVIII. században készült a baszk-országi spanyol régióban, a francia XV. Lajos király számára. Mindegyik tűzőgép-kapocsba királyi emblémát metszettek.

2020. március 14.

11. NAGY DÖNTÉST HOZNI

Paula Cristina Ghibut, 18 éves

Románia

Mit tesztenek, amikor fontos döntést kell hoznotok? Paula Cristina nagy döntés előtt állt. Tizennégy éves volt, és éppen befejezte a nyolcadik osztályt, Romániában. Középiskolát kellett választania.

Paula tanítónő akart lenni. Beiratkozhatott volna a közeli, állami iskolában, ahol külön programmal dolgoztak, de ő kiskora óta az adventista iskolába járt. Az adventista középiskolában azonban csak tudományt tanulhatott volna.

Paula imádkozott és könyvet olvasott a marosvásárhelyi otthonában, Románia észak-középső részén. Beszélt szüleivel és tanácsot kért az adventista egyház egyik alapítójának, Ellen White-nak a könyveiből.

Olaszás közben talált egy tanácsot, amely azt javasolta, hogy az adventista gyermekeknek nem adventista iskolákban kellene tanulniuk, hogy a világ számára világosság lehessenek.

Ellen White könyvében, „Tanácsok a szülőknek, tanítóknak és tanulóknak” címűben olvasta: „Krisztus követőit, elveik és érdekeik szerint, el kell választani a világtól, de nem szabad elszigetelni őket a világtól. (Counsels to Parents, Teachers and Students, 323)

„A nagy küzdelem” könyvben azt látta, hogy a XIII. században és később a valdens keresztények befolyásukkal egész iskolákat átalakítottak.

Paula eldöntötte: állami iskolába iratkozik. A tanulmányai során alkalma lesz majd arra, hogy Jézusról is bizonyosságot tegyen.

Először azonban le kellett tennie a felvételi vizsgát. Imádkozott: „Ha a te akaratod, hogy ott legyek, akkor segíts nekem jól megcsinálni a felvételi vizsgát”.

Nagyon sokan jelentkeztek, de csak 150 diákot vesznek majd fel. Négyszer többen jelentkeztek.

Paula hetedik volt a listán.

De még mindig nem volt nyugodt. Nehéz volt a számára ott hagyni az adventista iskolát. Tudta, hogy az állami iskolában a tanárok nem fognak imádkozni, és a diáktársai se fognak Jézusról énekelni.

A tanítás előtt két héttel azt álmodta, hogy az állami iskolában van. A tanárok büszkéek, barátságatlanok voltak, őt vádolták az iskolatársai hibáiért. A hamis vádak nagyon felizgatták. A tanítás után, amikor már készült hazamenni, egy hangot hallott: „Menj, menj és ne gyere többé ide vissza!” Megfordult, hogy megnézzze, ki beszél, de senkit nem látott.

Reggel, amikor felkelt, megpróbálta megfejteni, mit jelenthet az álom. Nem volt biztos abban, hogy az álom Istentől származott-e, mert tudta, hogy az ördög is indukálhat álmokat.

„Istenem, ha ez az álom tőled származik, kérlek, erősítsd meg valamilyen módon”, imádkozott. A szüleitől próbált tanácsot kérni. Ők azt mondták, hogy egyedül kell döntenie. Elhatározta, hogy imádkozni és böjtölni fog. Így még többet olvasta a Bibliát és Ellen White könyveit.

Döbbsen látta, hogy minden, amit olvas, azt mondja, hogy menjen az adventista iskolába.

A „Tanácsok a szülőknek, tanítóknak és tanulóknak” című könyvben olvasta: „Büszke és barátságtalan tanítókat tenni a gyermekek fölé: bűn. (Counsels to Parents, Teachers and Students, 175)

Ugyanebben a könyvben még ezt olvasta: „Isten egyházi iskoláinkat a gyermekek nagy munkára való felkészítésére szentelte.” (Counsels to Parents, Teachers and Students, 176)

Gondolkodott: „Állami tanítóképzőbe akartam járni, ellenben, az adventista iskola még jobban kiképezhet engem, annak ellenére, hogy a tudományra helyezi a hangsúlyt.”

Aztán a „Gyerekeknek szóló iránymutatások” című részben olvasta: „A gyermekek otthonon kívüli oktatásának megtervezésekor a szülőknek tisztában kell lenniük azzal, hogy már nem biztonságos a gyermekeket állami iskolákba küldeni, és arra kell törekedniük, hogy azokat olyan iskolákba küldjék, ahol bibliai alapú oktatásban részesülnek.” (Child guidance, 304)

Olvasta a Bibliát és Ellen White írásait, majd döntött. Paula átiratkozott az adventista iskolába, és ott fontos tanulságokat tanult meg Isten akaratának megértéséről.

Biztos, hogy jól választott. Az adventista középiskolában, amikor 16 éves volt, átadta a szívét Jézusnak, és megkeresztelkedett. Most 18 éves, és hamarosan lediplomázik. Rájött, hogy nagyon sok ideje van az egyetlen, hogy megtanulja, hogyan lehet jó tanító.

„Istennel járásom folyamat volt. Nem használtam drogokat, aztán meg furcsa módon megtértem. Ehelyett Isten lépésről-lépésre vezetett engem. Bátorítani akarom a fiatalokat, hogy lépésről lépésre éljenek Krisztussal. Életünk minden lépésében fel kell Őt ismernünk, és azután Ő munkálkodni fog az életünkben.”

Három évvel ezelőtt a 13. szombati támogatásaitok egy részét Romániában egy ifjúsági missziós programra használták fel. Köszönjük a 13. szombati adományaitokat.

A történettel kapcsolatban

- Nézzétek meg a YouTube-on a Pauláról készült felvételt: [bit.ly/ Paula-Ghibut](https://bit.ly/30000000).
- A Facebook oldalunkon ([bit.ly/fb-mq](https://bit.ly/30000000)) illetve az ADAMS adatbázisban letölthetitek a képeket is: ([bit.ly/making-big-decision](https://bit.ly/30000000)).
- A 13. szombati terveinkről készült, nagy felbontású képeket is az ADAMS adatbázisban fogjátok megtalálni: [bit.ly/ECD-projects-2020](https://bit.ly/30000000).

Missziós adatok

- Az adventista tanokat Romániában először M. B. Czechowski, a volt lengyel katolikus pap prédikálta, aki az USA-beli tartózkodásának az idején ismerkedett meg a szombat és a Krisztus közeli eljövételének igazságával. 1864-ben, visszatérve Európába, ezeket a tanokat hirdette Olaszországban és Svájcban, bár nem az adventista egyház küldte el. Majd 1868/69 telén érkezett Romániába, és Pitești-ben prédikált, ahol 12 ember fogadta el az üzenetet.

2020. március 21.

12. ISTEN A BÖRTÖNBEN

Elena, 20 éves

Románia

Bizalmatlan, 20 éves román lány vagyok, és személyes tapasztalatokat szeretek olvasni. Amikor először kapcsolatba kerültem egy adventista lelkésszel, azt kérdezte tőlem: „Milyen könyveket szeretsz olvasni?”

Megmondtam neki a legutóbb elolvasott könyv címét, amely egy keresztény író személyes tapasztalata volt.

Egy hét múlva a lelkész hozott nekem néhány könyvet, tele személyes tapasztalatokkal.

Egy nap szeretnék írni a saját személyes tapasztalataimról.

Ha személyes tapasztalatot írnék, akkor a boldog pillanatokkal kezdeném, gyermekkoromtól.

Leírnám, hogyan ugrattam mindig a dédanyámat és a dédapámat, habár ez őket idegesítette. Még csak 4 vagy 5 éves voltam, és tudom, hogy nagyon szórakoztató volt ugrasztani őket.

Ha leírnám a személyes tapasztalataimat, akkor az első iskola-napról beszelnék. Boldog nap volt az. A nagyanyám iskolába vitt és később segített megcsinálni a házi feladatokat.

Nagyszüleim nagyon szerettek. Velük éltem egészen addig, amíg a börtönbe nem kerültem.

Ha személyes tapasztalatomról írnék, akkor a börtönben töltött boldog pillanataimról beszelnék.

Beszelnék a jó emberekről, akikkel ott megismerkedtem, mint amilyen az adventista lelkész volt, aki hetente egyszer meglátogat, hogy tanítson engem és más fiatal foglyokat az Istennel való együtt-élésre. A lekipásztor mindig három egyetemista fiatallal érkezik, a közeli adventista egyetemről jönnek és számítógépes prezentációk segítségével különféle oktatóműsorokat mutatnak be nekünk.

A nyolcadik osztály elvégzése után nem jártam tovább iskolába, tehát minden, amit mutatnak, új és érdekes.

Minden számítógépes prezentáció után egy-egy bibliai történetet is bemutatnak. Majd imádkozunk és beszélgetünk.

Ha a személyes tapasztalatomról írnék, akkor beszelnék életem legrosszabb időszakáról. Ez egy kilenc hónapos időszak volt, onnantól, amikor tizenhét éves koromban letartóztattak, és míg börtönbe nem kerültem; meg aztán a 12 éves börtönbüntetést is belefoglalnám. Annyira magányos voltam. A családomból senki sem járt engem meglátogatni, és senki sem fogadott fel ügyvédet, aki képviselt volna engem.

Dédanyám még az elfogatásom előtt meghalt, a dédapám meg idős és beteges volt. A tárgyalás előtti fogva tartás hosszú hónapjaiban nem hallottam kedves szavakat.

Amikor azonban börtönbe kerültem, minden megváltozott. Néhány börtönőr jó volt hozzám, főleg egy nő, akit megbíztak, hogy segítsen újjáépíteni az életemet. Szeretem még az adventista börtön-szolgálati programokat is. A heti programok során csodálatos emberekkel találkoztam már, akikkel közeli kapcsolatba kerültem. Azt hittem, soha nem fogok senkihez közel állni.

Az adventisták kedvesen beszélnek, és megtanítanak, hogyan lehetek hasznos, és hogyan bízhatok Istenben. Ez számomra fontos. Három éve és hét hónapja börtönben vagyok, és két év múlva terjeszthetem be a megkegyelmezési kérvényemet. A viselkedésem nagyon fontos a megkegyelmezés lehetősége szempontjából. Meg kell mutatnom, hogy független vagyok és a társadalom hasznos tagja vagyok.

Ha a személyes tapasztalatomról írnék, beismerném, hogy már húszévesen megtapasztaltam a bűnbánatot. Nekem nehéz erről beszélni. A családom pénzügyi nehézségekkel küzdött. Nem voltak mellettem, amikor szükséges lett volna. Sok erőszakos dolog történt az életemben. Olyan dolgok történtek velem, amelyeket nem tudtam ellenőrizni.

Talán ez az oka annak, hogy az életemmel kapcsolatban elég szűkszavú vagyok. Talán ez az oka annak, hogy tartózkodó vagyok.

Ha a nagymamám nem halt volna meg, nem mentem volna börtönbe. A dolgok azonban nagyon rosszra fordultak, amikor meghalt, mert akkor megöltem valakit.

Amikor kiszabadulok a börtönből, szeretnék saját családot alapítani. Valami hasznosat akarok tenni az életemben.

Jelenleg azonban egy 20 éves, magába zárkózott lány vagyok, aki szereti olvasni a személyes tapasztalatokat.

Egy nap majd én is szeretnék írni a személyes tapasztalataimról.

Három évvel korábban, a 13. szombati missziós adományaitoktól támogatva valósult meg a romániai fiatalok számára tervezett missziós projekt.

Köszönjük a 13. szombati adományaitokat.

A történettel kapcsolatban

- Ezt a történetet legjobb, ha egy fiatalabb testvérnő olvassa fel vagy mondja el a szombatiskolában.

- Az Adventista Misszió folyóirat nem teszi közzé Elena teljes nevét az adatvédelem miatt. Ugyanebből az okból nem tettük közzé Elena képeit és videóit.
- A 13. szombati terveinkről készült, nagy felbontású képeket is az ADAMS adatbázisban fogjátok megtalálni: bit.ly/ECD-projects-2020.

Rövid tények

- • A „Románia” név a „romanus” latin szóból származik, ami azt jelenti: „a Római Birodalom polgára”.
- A romániai Sinaia településen található Peleş-kastély, melynek érdekessége, hogy elektromos árammal meg központi fűtéssel rendelkezett, amelyet 1888-ban vezettek be, de még ma is működik.
- Nadia Comaneci 14 évesen az 1976-os montreali olimpia sztárja lett. Ő volt az első olyan tornász, aki maximális 10-es osztályzatot kapott az olimpiai játékokon (hatszor).
- A világ legmagasabb fatemploma, és a legmagasabb fatorony Európában (78 m), a nyugat-romániai Sapanta-Peri kolostor keretében látható. A fatemplom hegyén egy 454 kg-os, 7 méter magas fakereszt áll.

2020. március 28.

A 13. SZOMBATI PROGRAM

Kezdő ének	„Szombat az Úrnak szent nyugalomnapja”, Keresztény himnuszok, 71
Köszöntő szavak	A szombatiskola vezetőjétől
Ima	
Távoli hírek	„Egy roma falu felfedezi a szombatot”
Adománygyűjtés	
Záró ének	„Krisztusban bizton vagyok”, Keresztény himnuszok, 241
Záró ima	

(Megjegyzés: A Távoli híreket bemutató személyeknek a történetet nem kell fejből megtanulniuk, de jól be kell gyakorolniuk, hogy szépen, folyékonyan, hangsúlyosan felolvashassák a rájuk eső részt.)

13. A ROMA FALU FELFEDEZI A SZOMBATOT

Peter Mizigar, 44 éves

Szlovákia

Egy szlovákiai roma falu 2000 fős lakossága kereszténynek tartotta magát. Azonban egyikük se járt templomba. Közülük senki nem olvasta a Bibliát.

Amikor 1993-ban Szlovákia elnyerte függetlenségét, különféle vallású misszionáriusok kezdtek járni a Rakusi falucskába. Először vasárnaponként egy házaspár prédikált a falu főutcáján. Az emberek meghallgatták, de nem sokat értettek meg belőle, mivel még sohasem olvasták a Bibliát.

Az egyik polgár, Peter Mizigar, inkább az együttesben játszott, mint a prédikációt hallgatta. Esküvőkön és temetéseken muzsikáltak; ő basszusgitáron játszott. A csoport fiatalabb tagjai, köztük öccse, Pavol, általában italozásra költötték a pénzüket. Péter soha nem ivott muzsikálás közben. Ő volt a sofőr.

Zenélés közben észrevette, hogy minden közönség két csoportból áll - az egyik csoport a jól viselkedő, rendkívül intelligens emberekből állt, a másik pedig primitívebb emberekből.

A többi zenész ezt nem vette észre, mert általában ittas volt.

Péter jól szemügyre vette az embereket. Italozás közben a két csoport közötti különbség egyre jobban csökkent. Amikor a gazdagabb férfiak már ittasak voltak, levetköztek félmeztelenre és úgy kezdtek viselkedni, mint a szegényebbek. Végül minden ünnepi alkalom nagy verekedéssel és temetéssel ért véget.

Amikor egyik alkalommal a részeg tömeg Péter és a többi zenész felé fordult, öccse és ő úgy döntöttek, hogy feladják ezt az életmódot. „Nem fogok többé világi zenét játszani”, mondta Pavol. „Istent akarom dicsőíteni.” Pavol szívesen hallgatta a keresztényi zenét, amelyet a falujukba látogató misszionáriusok engedtek.

Peter, Pavol és az együttes többi tagja nemsokára keresztény zenét kezdett muzsikálni Pavol otthonában. Egyik próbájuk alkalmával Péter meglátta az asztalon a Bibliát.

„Ez milyen könyv?” kérdezte, majd a kezébe vette.

Pavol kitépte a kezéből és azt mondta: „Hagyd! Az nem neked való.”

Pavol tanulmányozta a Bibliát, de erről nem akart másoknak beszélni.

Miközben Pavol és a többiek muzsikáltak, Péter elcsente a Bibliát és hazament.

Otthon nekifogott olvasni, és egy hónapon át olvasta. Először a Jelenéseket, majd az evangéliumokat.

Egy idő után beismerte az öccsének, hogy ő vette el a Bibliáját. Mivel Pavol volt a fiatalabb, csak megkérhette őt, hogy miután elolvasta, adja vissza neki.

Egyik nap Péter rátalált a következő bibliaversre: „Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül; aki pedig nem hisz, elkárhozik.” (Márk 16,16)

Becsukta, majd ismét kinyitotta a Bibliát. Ismét ugyanaz a vers tűnt fel neki. Péter háromszor becsukta meg találmra kinyitotta a Bibliát, de mindig ugyanannál a versnél. Fogta a Bibliát és elrohant vele az öccséhez, ahol még két barátjuk tartózkodott.

„Kérlek, gyere és keresztelj meg”, mondta neki. Semmit nem tudott a keresztségről. De teljesíteni akarta Jézus utasítását, és meg akart keresztelkedni.

„Azt akarod, hogy én kereszteljelek meg?” kérdezte Pavol.

„Igen, itt azt írja, hogy aki megkeresztelkedik, az üdvözül”, válaszolta Péter.

Pavol habozott, de Péter kitartott.

A két testvér és a két barátjuk lement a közeli patakhoz, ahol úgy egy méteres volt a víz, és megkeresztelték egymást.

Beismerték Istennek a bűneiket, és kérték, hogy bocsásson meg nekik.

A keresztség miatt mennyei öröm töltötte el a szívüket.

Az eseményt követően ez a négy férfi többé nem káromkodott, nem ivott, nem dohányzott. A szomszédok mind nagyon csodálkoztak. Korábban, amikor részegek voltak, mindenki ijedten menekült előlük.

Ők négyen megbeszélték, hogy naponként tanulmányozni fogják a Bibliát. Néha este kezdték el olvasni a Bibliát és reggelig olvasták.

Ehhez a Bibliatanulmányozó csoporthoz még mások is csatlakoztak. Sokszor még 50 vagy 100 ember is beprézelte magát Péter nappalijába és konyhájába.

Egyik ilyen késő esti tanulmányozás során Péter felfigyelt a következő igehelyre: „Mikor pedig reggel, a hétnek első napján föltámadott, megjelent először Mária Magdalénának, akiből hét ördögöt űzött ki.” (Márk 16,9)

Péternek eszébe jutott, hogy Jézus és a követői szombaton nyugodtak, a hetedik nap, de akkor a misszionáriusok, akik a falujukba jártak, miért a vasárnapot tartják nyugalomnapnak?

Erre a kérdésre azonban maguk a misszionáriusok sem tudtak válaszolni.

Az igetanulmányozók csoportja továbbra is összejárt, s e tanulmányozások folyamán felfedezték a negyedik parancsolatot.

A csoport elkezdett szombatot ünnepelni.

Egyik nap Péter megemlítette a vasárnapal kapcsolatos aggodalmait egy idegennek, aki egy rokonát jött meglátogatni.

Ez a József nevű ember éppen adventista volt, ezért elmondta Péternek, hogy igen is létezik szombattartó egyház. Péter meghívta Józsefet, hogy beszéljen az egész csoport előtt. Idővel József elvezette Pétert és a csoport többi tagját a környező gyülekezetekbe.

Pétert különösen lenyűgözte az adventista közösség csendes istentiszteleti szolgálata. Nappali szobája adventista házi-gyülekezetté alakult, ahol szombati istentiszteleteket és egyéb programokat szerveztek.

2015-ben Péter és az öccse meg a csoportból még 24 ember szövetséget kötött Istennel.

A következő két évben még más tízen ember is megkeresztelkedtek.

2018-ban, a falu végén, imaházat építettek, ahol szombatonként úgy száz lélek gyülekezik istentiszteletre.

Ez egy olyan gyülekezet, amelyet Isten alapított, Péter házi-gyülekezete alapján.

Ebben a negyedévben a 13. szombati adományaink egy részével a hátrányos helyzetű gyermekeket célzó programokat fogjuk támogatni a szlovákiai Rakusi falucskában.

Köszönjük, hogy ebben a negyedévben gazdagon hozzájárultok ehhez és a többi, bulgáriai, németországi és spanyolországi missziós projekthez.

(Adománygyűjtés zenekísérettel.)

A történettel kapcsolatban

- A gyermekeknek szóló Távoli hírekben olvassátok el annak a 12 éves kislánknak az esetét, akinek az életébe Péter házi-gyülekezete vitt változást.
- Nézzétek meg Péter a Youtube-on: bit.ly/Peter-Mizigar
- A Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisban letölthetitek a képeket is: (bit.ly/roma-village-sabbath).
- A 13. szombati terveinkről készült, nagy felbontású képeket is az ADAMS adatbázisban fogjátok megtalálni: bit.ly/ECD-projects-2020.

A KÖVETKEZŐ NEGYEDÉVI TERVEINK

A következő negyedév középpontjában álló projektek a Keresztény Adventista Egyház Generál Konferenciájának Transz-európai Divíziójára vonatkoznak:

- Hatásközpont létrehozása Sortlandban, Norvégiában.
- Gyülekezetalapítás a szerbiai Újbelgrádban.
- Imaház és hatásközpont építése Nicosiában, Cipruson.

Missziós fényugár

Ezt a missziós történeteket tartalmazó folyóiratot az Adventista Misszió Irodája nyomtatja, negyedévenként. A vele járó DVD-n is rajta vannak a világ minden tájáról érkező történetek, azokat a 13.

szombati, missziós terveket is beleértve, amelyekre a negyedév végén gyűjtjük az adományt.

A Missziós Fénysugarat felhasználhatjátok:

- ✓ A szombatiskolában
- ✓ A gyermek-szombatiskolában
- ✓ A szombatiskolai előkészületeknél
- ✓ Az iskolai és családi áhítatokon
- ✓ A cserkészeknél
- ✓ Az imaórákon

A DVD teljesen ingyenes.

A missziós történeteket az Internetről is letölthetitek a www.missionspotlight.org

A kiadó megjegyzése: Ha a szombatiskola tagjai valaha is felvetették a kérdést, hogy hová mennek a heti missziós adományaik, akkor talán az alábbi cikk hasznos lesz a számukra.

MI TÖRTÉNIK A MISSZIÓS ADOMÁNYAINKKAL?

Volt-e már valaha olyan érzések, hogy a missziós adományaitokat egy „fekete lyukba” teszitek?

Azt ugye tudjátok, hogy a tizenharmadik szombati adományaitokat mely országok, mely projektjeinek a támogatására külditek? De vajon mi történik a rendszeres szombati missziós adományaitokkal? Mire lesznek felhasználva?

Lehet, hogy meglep benneteket az a tény, hogy a heti missziós adományaitokból világszerte több mint 1000 misszionáriust támogatunk. Valójában, a heti missziós adományaitokat 70%-ban a missziós munka és a világegyház munkájának a támogatására költjük. A Generál Konferencia tehát pénzt különít el a divíziók, a Közel-Kelet, az Észak-Afrikai Unió, és az Izraeli Missziós terület számára, missziós tevékenységek megszervezésének és lefolytatásának céljával.

A többi pénzt a világegyház szolgálatában álló, különféle intézmények és ügynökségek kapják. Például ebből támogatjuk a Loma-Linda egyetem egészségügyi missziós munkáját, az Adventista Világrádió

evangéliumhirdetését, meg az ADRA humanitárius szervezet tevékenységét.

Az utóbbi években, világviszonylatban, több millió ember, akik sok kísértéssel néznek szemben, ismerte meg a Jézus Krisztusban való üdvösséget, és csatlakozott a Keresztény Adventista Egyházhoz. E területeken ezer gyülekezetet szerveztünk meg. Azonban, miután megkeresztelkedtek, ezek az új hívők részesülnek-e megfelelő ápolásban? Vajon van-e hozzáférésük azokhoz az anyagokhoz és programokhoz, amelyek segítségével erősödhetnek az új hitükben, és fejlődhetnek a tanítványságban? Van-e ezeknek az új gyülekezeteknek elég lelkipásztoruk?

Missziós adományaitok világszerte támogatják a mű növekedését és fejlődését. Ha még több információt szeretnétek a világmisszióval kapcsolatban, akkor látogassatok el a honlapunkra: AdventistMission.org.

Köszönjük, hogy imáitokkal és pénzeszközeitekkel támogatjátok az Adventista Misszió projektjeit. Ti vagytok azok, akik hozzájárulnak ahhoz, hogy a világszerte élő emberek életei megváltozzanak.

Gary Krause az Adventista Misszió irodájának az igazgatója

Adatforrások

Bulgária, a Cseh Köztársaság, Németország, Olaszország, Románia, Szlovákia és Spanyolország (Inter-Európai Divízió) sokszínű kulturális örökségéről további információt a helyi könyvtárban vagy az utazási irodában kaphattok, vagy az adott ország nagykövetségén is érdeklődhettek. Illetve egyszerűen írjátok be az ország nevét a web-böngészőtökbe.

A következő web helyek hasznosak lehetnek:

Bulgária kormányának honlapja: bit.ly/GovtBul

Visit Europe: bit.ly/VisitBulg

Cseh Köztársaság kormányának a honlapja: bit.ly/GovtCze

Cseh turizmus: bit.ly/CzechTour

Németország kormányának a honlapja: bit.ly/GovtGer

Németországi utazás: bit.ly/GermanyTrav

Olaszország kormányának a honlapja: bit.ly/GovtIta

Olaszországi utazás: bit.ly/ItaliaTrav

Románia kormányának a honlapja: bit.ly/GovtRom

Romániai Turizmus: bit.ly/RomTour

Szlovákia kormányának a honlapja: bit.ly/GovtSlo

Szlovákia utazás: bit.ly/SlovTrav

Spanyolország kormányának a honlapja: bit.ly/GovtSpa

Spanyolországi utazás: bit.ly/EspanaTrav

A Keresztény Adventista Egyház internetes oldalai

Inter-Európai Divízió honlapja: bit.ly/SDA-EUD

Bolgár Egyházunió Konferenciája: bit.ly/SDABulgUnion

Cseh/Szlovák Unió Konferenciája: bit.ly/SDACzechUnion

Észak-német Unió Konferenciája: bit.ly/SDANGerUnion

A Dél-német Unió Konferenciája: bit.ly/SDASGerUnion

Az Olasz Gyülekezetek Uniójának Konferenciája: bit.ly/SDAItalyUnion

Romániai Egyházunió Konferenciája: bit.ly/SDARomania

A Spanyol Egyházunió Konferenciája: bit.ly/SDASpainUnion

DVD

Az Adventista Misszió DVD-je mindig ingyenes, és erről megnézhetitek a szóban forgó országokból érkező történeteket, valamint az adventista egyház világmissziójának más történeteit. Kérjetelek egy DVD másolatot a szombaticskola vezetőjétől, vagy töltsétek le a DVD-t itt: www.AdventistMission.org vagy pedig itt: www.AdventistMission.org/dvd.

Ezt a DVD-t még az adventista egyház hazai honlapján is letölthetitek. Címünk: www.subotnaskola.org.

A Facebook szociális hálózaton is megtalálható az AdventistMission (Adventista Misszió) folyóirata

Olvassátok, kommentározzátok, osszátok meg a következő Facebook oldalon található történeteinket: www.facebook.com/mission-quarterlies.

CÉLMEGVALÓSÍTÓ ESZKÖZÖK

Összpontosítsatok a Világmisszióra és növeljétek heti missziós adományaitokat. Kérjétek meg a szombatiskola bizottságát, tűzzön ki elétek egy célt, mennyit szeretnétek összegyűjteni. (Legyen kicsit több mint az elmúlt negyedévben, osszátok el az elmúlt negyedév missziós adományait 14 részre: 12 rendszeres szombati missziós adomány és két rész tizenharmadik adományra.)

Mutassátok meg a hívőknek a negyedévi cél elérésének heti grafikonját. Emlékeztessétek a hívőket, hogy a mű a heti szombatiskolai missziós adományoktól függ.

A tizenkettedik szombaton tegyétek közzé a negyedév missziós adományairól szóló jelentést. Bátorítsátok a hívőket, hogy készítsék elő a következő héten a tizenharmadik szombati adományt. Ez az adománygyűjtési információ arra ösztönöz majd sokakat, hogy máskor is adakozzanak a misszióra.

...

Külön köszönet illeti a szervezőket és a fordítókat, akik a következők: Roberto David Badnjas Sanguesa (Spanyolország), Jaroslav Bielik (Szlovákia), Alina Cirileanu (Románia), Gabriele Canta (Olaszország), Korado Koci (EUD), Ivalina Ilieva (Bulgária), Blanca Jončova (Cseh Köztársaság és Szlovákia), Dušan Kovačik (Szlovákia), Hana Loderova (Cseh Köztársaság), Franklin Olala (Olaszország), Miguel Angel Roig (Spanyolország), Benjamin Stan (Románia) és Erhard Konrad Santo (Spanyolország).

INTER EURÓPAI DIVÍZIÓ (IED)

Állam/Unió	Gyülekezet	Keresztelt hívők	Népesség
Ausztria	54	4,219	8,809,000
Bulgária	118	7,084	7,076,000
Cseh/Szlovák u.	191	9,736	16,031,000
Francia/Belga u.	164	17,927	76,972,000
Olaszország	110	9,491	61,012,000
Észak-német u.	334	19,196	47,642,377
Portugália	94	9,449	10,294,000
Románia	1,096	64,295	19,596,000
Dél-német u.	219	15,587	35,459,623
Spanyolország	110	16,748	46,687,000
Svájc	54	4,721	
Összesen	2,544	178,453	338,127,000

A statisztikai adatok a Keresztény Adventista Egyház Generál Konferenciájának a 2018-as évi jelentéséből származnak.

E NEGYEDÉVI TERVEINK MÉG EGYSZER

1. A spanyol Sagunto Adventista Főiskola kibővítése egy új épület építésével.
2. A német darmstadti Marienhöhe Akadémia főépületének felújítása.
3. Oktatási misszióprogram létesítése a veszélyeztetett gyermekek számára a Cseh Köztársaságban és Szlovákiában.
4. Imaházépítés, gyermekközponttal Szófiában (Bulgária).

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Želimir Stanić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2019
Istentiszteleti használatra